

Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului iulie 2025 - septembrie 2025

Hotărâri din 8 iulie 2025

***Ismailaj și alții împotriva Albaniei* (cererea nr. 28873/22) - Articolul 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil) din Convenția europeană a drepturilor omului**

Reclamanții, Kastriot Ismailaj, Lutfije Ismailaj și Adriatic Development Corporation Ltd SHPK, sunt doi cetățeni albanezi născuți în 1963 și, respectiv, 1941 și care locuiesc în Tirana, și o companie cu sediul în Albania. În martie 2016, a fost dispusă confiscarea anumitor bunuri aparținând reclamanților în legătură cu spălarea de bani în temeiul Legii anti-mafie (Legea nr. 10192 din 3 decembrie 2009, astfel cum a fost modificată, „privind prevenirea și combaterea crimei organizate și a traficului prin măsuri împotriva bunurilor”). Cauza se referă la recursul în casare introdus de reclamanți în fața Curții Supreme. Invocând articolul 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil) din Convenția europeană a drepturilor omului, reclamanții se plâng că participarea judecătorului K.K. la procedura de casare a încălcat cerința de imparțialitate a instanței.

Articolul 6 § 1 a fost încălcat. Despăgubiri echitabile: reclamanților, în solidar, daune morale: 3500 euro (EUR) cheltuieli: 5 000 EUR.

***Rafiyev împotriva Azerbaidjanului* (nr. 81028/17) - Articolul 5 § 1 (dreptul la libertate și securitate), articolul 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil), articolul 9 (libertatea de gândire, de conștiință și de religie)**

Reclamantul, Vugar Karim oglu Rafiyev, este un cetățean azer născut în 1980 și care locuiește în Sumgayit (Azerbaidjan). El este adept al învățăturilor islamice Nurcu. Cazul se referă la arestarea și condamnarea ulterioară a reclamantului pentru organizarea unei reuniuni religioase neautorizate într-o casă privată în martie 2017. El a fost condamnat pentru o infracțiune administrativă și amendat pentru încălcarea normelor privind organizarea și desfășurarea reuniunilor religioase prevăzute de lege.

Invocând articolele 5, 6 și 9 din Convenția europeană, reclamantul se plânge, în special, că arestarea și detenția sa au fost ilegale, că procesul său a fost inequitabil, întrucât instanțele naționale nu i-au examinat argumentele, și că ingerința în libertatea sa de religie a fost ilegală.

Articolele 5 § 1, 6 § 1, 9 au fost încălcate. Despăgubiri echitabile: prejudiciu moral: 3 000 EUR; cheltuieli: 1 000 EUR.

Levon împotriva Lituaniei (nr. 27121/23) - Articolul 2 (dreptul la viață)

Reclamantul, Anton Levon, este un cetățean lituanian născut în 1973 și care locuiește în Vilnius. În dimineața zilei de 25 decembrie 2020, tatăl domnului Levon, care avea antecedente de boli cardiace, a început să se simtă rău. A fost dus la spital în seara aceea și a decedat acolo a doua zi. Cauza decesului a fost înregistrată ca fiind o boală cardiovasculară cronică nespecificată. Domnul Levon a intentat o acțiune civilă, susținând că tatăl său nu a beneficiat de tratament medical adecvat, dar instanțele au respins plângerile sale. De asemenea, el a încercat să inițieze o anchetă penală împotriva spitalului pentru moarte din culpă și falsificare de documente, dar aceasta a fost întreruptă în faza premergătoare judecătorești. Invocând articolele 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil) și 13 (dreptul la o cale de atac eficientă) din Convenție, domnul Levon susține că ancheta privind tratamentul acordat tatălui său a fost inefficientă.

Nu s-a constatat nicio încălcare a articolului 2.

B.R. împotriva Elveției (nr. 2933/23) - Articolul 3 (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante), articolul 8 (dreptul la respectarea vieții private) și articolul 14 (interzicerea discriminării)

Reclamanta, B.R., este o cetățeană elvețiană născută în 1988 și care locuiește în Elveția. Cauza se referă la refuzul unei companii de asigurări de sănătate de a acoperi costurile unui tratament specific pentru boala rară de care suferă reclamanta (atrofie musculară spinală de tip 2). Reclamanta susține că medicamentul Spinraza, care este foarte scump, este singurul tratament care ar putea fi eficient. Ea invocă articolele 3 (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante), 8 (dreptul la respectarea vieții private) și 14 (interzicerea discriminării).

Nu s-a constatat nicio încălcare a articolului 8.

Cangi și alții împotriva Turciei (nr. 2) (nr. 65087/19) - Articolul 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil)

Reclamanții sunt șapte cetățeni turci. Cauza se referă la un litigiu de mediu privind o mină de nichel situată în districtul Turgutlu din orașul Manisa (Turcia). Trei dintre reclamanți locuiesc în Turgutlu, la aproximativ 10-14 km de mină, iar ceilalți locuiesc la 85 km distanță, în İzmir. Aceștia au introdus fără succes o acțiune în fața instanțelor naționale pentru a contesta aprobarea oficială a extracției din mină. Invocând articolul 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil), reclamanții se plâng că deciziile pronunțate de instanțele naționale, inclusiv de Curtea Constituțională, nu au fost motivate în mod adecvat, deoarece obiecțiile lor cu privire la evaluarea efectuată de experți numiți de instanță în ceea ce privește epuizarea și poluarea apelor subterane și riscul de formare a unui nor de acid sulfuric din activitățile minei nu au fost luate în considerare.

Articolul 6 § 1 a fost încălcat în ceea ce privește lipsa unei motivări din partea instanțelor naționale, inclusiv a Curții Constituționale. Curtea a respins cererea

reclamanților de despăgubiri echitabile.

Hotărâri din 10 iulie 2025

Gullotti împotriva Italiei (cererea nr. 64753/14) - Articolul 8 (dreptul la respectarea corespondenței)

Cazul se referă la un deținut care ispășea o pedeapsă pentru infracțiuni de tip mafiot și la plângerea acestuia cu privire la reînnoirea restricțiilor impuse persoanelor cu care i se permitea să corespundeze. Acesta este încarcerat în baza unui regim special introdus pentru a întrerupe contactul dintre deținuți și rețelele lor criminale. Legea relevantă prevedea că restricțiile privind corespondența deținuților trebuiau să fie motivate și limitate în timp. Cu toate acestea, nu a existat o evaluare explicită și autonomă a necesității de a limita corespondența domnului Gullotti numai la rudele admise pentru vizite familiale și, prin urmare, nu au existat dovezi suficiente pentru reînnoirea restricției asupra drepturilor sale.

Articolul 8 a fost încălcat.

Rodina și Borisova împotriva Letoniei (cererile nr. 2623/16 și 2299/16) - articolul 11 (libertatea de întrunire și de asociere) și articolul 10 (libertatea de exprimare)

Cazul se referea la refuzul autorităților de a permite reclamanților să organizeze adunări publice la Riga – asociația Rodina (de Ziua Victoriei în URSS) lângă Monumentul Victoriei Sovietice, iar doamna Borisova în fața ambasadei Ucrainei. Curtea a constatat, în special, că protestele aveau ca scop real fie denigrarea națiunii și limbii letone, fie sprijinirea grupurilor separatiste ilegale din Ucraina, pe fondul tensiunilor din Letonia și al amenințării din partea Rusiei. În ansamblu, interdicțiile „au răspuns unei necesități sociale urgente” și au fost proporționale.

Nu s-a constatat nicio încălcare a articolului 11, citit în lumina articolului 10.

Korniyets și alții împotriva Ucrainei (cererile nr. 2599/16, 6904/16 și 12704/16) – articolul 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie), articolul 13 (dreptul la o cale de atac eficientă) și articolul 3 (interzicerea tratamentelor inumane și degradante)

Cazul se referă la perchezițiile efectuate de poliție la domiciliul uneia dintre reclamante (dna Zhabo) în 2015, fără un mandat judecătoresc prealabil. Curtea a constatat, în special, că garanțiile disponibile în Ucraina pentru revizuirea mandatelor de percheziție după fapt erau inadecvate și, prin urmare, perchezițiile din acest caz nu au fost „în conformitate cu legea”. De asemenea, Curtea a constatat imposibilitatea de a contesta un mandat de percheziție în Ucraina, ceea ce însemna că reclamanții nu dispuneau de nicio cale de atac. În plus, nu s-a furnizat nicio explicație pentru leziunile suferite de dna Zhabo în timp ce se afla sub controlul efectiv al poliției în timpul percheziției efectuate la domiciliul său, ceea ce a determinat Curtea să concluzioneze că aceasta a fost victima unui tratament

inuman. Această acuzație nu a fost investigată în mod corespunzător.

Articolul 8, articolul 13 și articolul 3 au fost încălcate.

Tomenko împotriva Ucrainei (cererea nr. 79340/16) – articolul 3 din Protocolul nr. 1 (dreptul la alegeri libere)

Cazul se referă la încetarea anticipată a mandatului domnului Tomenko în calitate de deputat în 2016 pentru că părăsise fracțiunea politică în cadrul căreia fusese ales. Mandatul său a fost întrerupt de partidul său, Solidaritatea (Blocul lui Petro Poroșenko), și se pare că era prima dată când un partid întrerupea mandatul unui deputat din acest motiv. Curtea a considerat că domnul Tomenko nu putea prevedea că retragerea sa din fracțiunea parlamentară ar duce la încetarea anticipată a mandatului său de deputat. Dispozițiile constituționale care prevedeau încetarea anticipată a mandatului unui deputat din acest motiv nu fuseseră niciodată aplicate în practică. Mai mult, doar doi dintre cei zece deputați care fuseseră aleși pe lista partidului și care se retrăseseră între timp din fracțiunea parlamentară au avut mandatul întrerupt. În plus, nu exista un cadru juridic, cu atât mai puțin unul adecvat, care să protejeze dreptul electoral pasiv al domnului Tomenko împotriva abuzurilor. Curtea a constatat că situația în care un partid politic avea libertatea deplină de a decide încetarea mandatului unui deputat pentru că părăsise fracțiunea parlamentară, fără a da explicații și fără a urma proceduri, nu putea fi interpretată decât ca o eliminare efectivă a acestor decizii din sfera de competență a legii. Curtea a constatat că acest lucru era incompatibil cu statul de drept.

Articolul 3 din Protocolul nr. 1 a fost încălcat.

Wulffaert și Wulffaert Beheer NV împotriva Belgiei (cererea nr. 76634/16) – articolul 7 (nicio pedeapsă fără lege)

Reclamanții sunt doi cetățeni belgieni și o companie belgiană, Wulffaert Beheer. Cauza se referă la condamnarea lor penală pentru efectuarea de lucrări de construcție fără autorizație de construire. Reclamanții – cărora li s-a aplicat o amendă penală individuală de 11 000 de euro – susțin că decretul guvernului flamand în vigoare la momentul condamnării lor scutea anumite tipuri de lucrări de autorizația de construire. În acest sens, ei se bazează pe principiul aplicării retroactive a legii penale mai favorabile, astfel cum este garantat de articolul 7 din Convenția europeană a drepturilor omului.

Articolului 7 a fost încălcat. Curtea a respins cererea reclamanților de despăgubiri pecuniare și a hotărât că statul pârât trebuie să le plătească împreună 5 000 de euro (EUR) pentru cheltuieli.

Sakkou împotriva Ciprului (nr. 4429/23) - Articolul 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil)

Reclamantul, Charalambos Sakkou, este un cetățean cipriot născut în 1979 și care execută o pedeapsă cu închisoarea în Nicosia. În 2020, domnul Sakkou a fost condamnat

pentru multiple infracțiuni legate de droguri și a primit o pedeapsă de șase ani de închisoare. Condamnarea s-a bazat pe mărturia unuia dintre complicii săi, R., pe probele prezentate de doi polițiști și pe date de telecomunicații. R. a fost și el condamnat pentru diverse infracțiuni legate de droguri. Cauza se referă la alegația domnului Sakkou potrivit căreia condamnarea sa nu a fost echitabilă, deoarece s-a bazat, într-o măsură decisivă, pe mărturia lui R., complicele său.

Invocând articolul 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil) din Convenția europeană, domnul Sakkou susține în special că admiterea lui R. într-un program de protecție a martorilor, suspendarea pedepsei sale cu închisoarea și ulterior îndepărtarea sa din Cipru sub o nouă identitate – deși ulterior condamnării reclamantului – au demonstrat că mărturia lui R. în calitate de martor al acuzației nu era de încredere.

Nu există nicio încălcare a articolului 6 § 1 din cauza fondării pe mărturia complicei.

Bednarek și alții împotriva Poloniei (nr. 58207/14) - Articolele 3 (interzicerea tratamentelor inumane și degradante) și 14 (interzicerea discriminării)

Reclamanții sunt Stanisław Bednarek și Dawid Durejko, doi cetățeni polonezi născuți în 1991; și Vyacheslav Melnyk, cetățean ucrainean născut în 1992. Toți locuiesc în Varșovia. Cauza se referă la plângerea reclamanților cu privire la răspunsul inadecvat al autorităților la un atac homofob împotriva lor. La 1 ianuarie 2013, în jurul orei 3 dimineața, aceștia au fost agresați și bătuți de doi frați și o altă persoană în timp ce se plimbau pe una dintre străzile principale din Varșovia. Primul și al treilea reclamant, care erau un cuplu la momentul respectiv, se țineau de mână. Au depus plângere la poliție, iar cei trei agresori au fost ulterior acuzați și condamnați pentru vătămare corporală. Toți trei au primit o pedeapsă cu închisoarea de un an cu suspendare și o amendă de 100 de zloți polonezi (aproximativ 25 de euro). Invocând articolele 3 (interzicerea tratamentelor inumane și degradante) și 14 (interzicerea discriminării) din Convenție, reclamanții se plâng că autoritățile nu au ținut seama de motivația homofobă a agresorilor lor și i-au anchetat, urmărit penal și judecat pentru infracțiuni penale obișnuite. De asemenea, ei se plâng de lipsa unor măsuri legislative și de altă natură adecvate în Polonia pentru urmărirea penală și combaterea infracțiunilor motivate de ură față de orientarea sexuală a victimelor.

Articolul 3 coroborat cu articolul 14 a fost încălcat. Despăgubiri echitabile: daune morale: 7 000 EUR pentru fiecare reclamant.

Hotărâri din 22 iulie 2025

Bradshaw și alții împotriva Regatului Unit (cererea nr. 15653/22) - Articolul 3 din Protocolul nr. 1 (dreptul la alegeri libere)

Cazul se referă la răspunsul guvernului la rapoartele privind interferența Rusiei în procesele democratice din Regatul Unit, inclusiv în alegerile generale din 2019. Reclamanții s-au plâns că, în ciuda existenței unor acuzații credibile potrivit cărora Rusia ar fi încercat să se amestece în alegerile democratice din Regatul Unit, de exemplu prin

diseminarea de dezinformare și desfășurarea de campanii de influențare, guvernul nu și-a îndeplinit obligația („obligație pozitivă”) de a investiga aceste acuzații și nu a instituit un cadru juridic și instituțional eficient pentru a proteja împotriva riscului unei astfel de interferențe.

Curtea a constatat că, deși statele nu ar trebui să rămână pasive atunci când se confruntă cu dovezi că procesele lor democratice sunt amenințate, acestea trebuie să beneficieze de o libertate considerabilă în alegerea modului de combatere a acestor amenințări. În opinia Curții, deși răspunsul inițial al Regatului Unit la rapoartele privind interferența Rusiei în alegeri a prezentat, fără îndoială, deficiențe, au fost efectuate două anchete aprofundate și independente, iar guvernul a luat de atunci o serie de măsuri legislative și operaționale pentru a contracara eforturile de dezinformare și a proteja integritatea democratică a Regatului Unit. Prin urmare, eventualele deficiențe nu au fost suficient de grave pentru a afecta esența însăși a dreptului reclamanților, în temeiul articolului 3 din Protocolul nr. 1, de a beneficia de alegeri organizate „în condiții care să asigure libera exprimare a opiniei poporului”.

Nu s-a constatat nicio încălcare a articolului 3 din Protocolul nr. 1.

Demirhan și alții împotriva Turciei – articolul 7 (nicio pedeapsă fără lege) și articolul 6 § 1

Cazul se referă la condamnarea reclamanților pentru apartenența la o organizație teroristă armată descrisă de autoritățile turce ca „Organizația teroristă fetullahistă / Structură a statului paralel” (Fetullahçı Terör Örgütü / Paralel Devlet Yapılanması, denumită „FETÖ/PDY”). Autoritățile consideră că FETÖ/PDY se află în spatele tentativei de lovitură de stat care a avut loc în Turcia la 15 iulie 2016.

Cele 239 de cereri care alcătuiesc acest caz fac parte din miile de cereri aflate pe rolul Curții care se referă la probleme similare cu cele judecate în cauza *Yüksel Yalçinkaya împotriva Turciei*, judecată de Marea Cameră. Ca și în acea hotărâre, Curtea a constatat că abordarea categorică a instanțelor turce cu privire la utilizarea aplicației de mesagerie criptată numită „ByLock” – și anume că orice persoană care a utilizat aplicația putea, în principiu, să fie condamnată numai pe această bază pentru apartenență la o organizație teroristă armată – a încălcat dreptul reclamanților la o protecție eficientă împotriva urmăririi penale, condamnării și pedepsirii arbitrare, precum și dreptul lor la un proces echitabil.

În urma hotărârii *Yüksel Yalçinkaya*, Curtea a notificat deja guvernului turc privind 5000 de cereri similare, inclusiv cele din prezenta cauză, iar mii de alte cereri continuau să se acumuleze în registrul său.

Articolului 7 și dreptului la un proces echitabil au fost încălcate. Respinge, cu majoritate de voturi, restul cererilor formulate de reclamanți pentru obținerea unei reparații echitabile.

Hotărârea din 24 iulie 2025

Coulibaly împotriva Belgiei (cererea nr. 42975/19) - Articolul 5 (dreptul la libertate și siguranță)

Reclamantul, Cheick Oumar Coulibaly, este un cetățean al Coastei de Fildeș, născut în 1979 și care locuiește în Abidjan (Coasta de Fildeș). Ajuns în Belgia în 2007, reclamantul a solicitat fără succes azil în mai multe rânduri. Între 2007 și 2019, i s-au emis mai multe ordine de expulzare, dar el a refuzat să le respecte. Autoritățile l-au plasat în detenție administrativă la 13 martie 2019, în așteptarea repatrierii sale. După mai multe încercări eșuate, cauzate de refuzul reclamantului de a se urca în avion, domnul Coulibaly a fost repatriat în Coasta de Fildeș la 26 mai 2019. Între timp, recursul său prin care contesta validitatea detenției sale administrative fusese respins în aprilie 2019 de către chambre de conseil, care a considerat că detenția sa administrativă era justificată din punct de vedere legal și a dispus continuarea acesteia. Această decizie a fost confirmată de Camera de punere sub acuzare în mai 2019. La 5 iunie 2019, Curtea de Casație a respins recursul formulat de reclamant pe motive de drept, considerând că acesta devenise „lipsit de obiect”. Cauza se referă la alegația reclamantului că nu a obținut o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la legalitatea detenției sale administrative înainte de repatrierea sa. În acest sens, el invocă articolul 5 (dreptul la libertate și siguranță) din Convenția europeană a drepturilor omului.

Nu s-a constatat nicio încălcare a articolului 5 § 4.

Hotărârea din 31 iulie 2025

Siedlecka împotriva Poloniei (cererea nr. 13375/18) – Articolul 5 § 1 (dreptul la libertate și siguranță), Articolul 10 (libertatea de exprimare) și Articolul 11 (libertatea de întrunire și de asociere)

Reclamanta, Ewa Anna Siedlecka, este o cetățeană poloneză născută în 1958 și care locuiește în Varșovia. Este o jurnalistă cunoscută care scrie despre probleme juridice și drepturile omului. Cazul se referă la afirmația dnei Siedlecka că a fost arestată de poliție în timpul unei contra-demonstrații la un eveniment comemorativ lunar, organizat la 10 iunie 2017 la Varșovia în memoria victimelor accidentului aviatic din 2010 al avionului guvernului polonez la Smolensk. Evenimentul comemorativ a fost organizat de partidul de guvernământ Lege și Justiție, iar prin participarea la contra-manifestație doamna Siedlecka a dorit să-și exprime dezacordul față de Legea din 13 decembrie 2016 de modificare a Legii privind adunările. Invocând articolele 5 § 1 (dreptul la libertate și securitate), 10 (libertatea de exprimare) și 11 (libertatea de întrunire și de asociere) din Convenția europeană a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, doamna Siedlecka se plânge că a fost dusă de poliție într-o curte și ținută acolo timp de două ore, ceea ce a constituit o arestare și a încălcat dreptul său de a participa la manifestatii și dreptul la libertatea de exprimare.

Articolul 5 § 1 a fost încălcat. Despăgubiri echitabile: prejudiciu moral: 3 000 de euro (EUR)

Hotărâri din 26 august 2025

Kuijt împotriva Țărilor de Jos (cererea nr. 19365/19) - Articolul 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil)

Reclamanta, Johanna Kuijt, este o cetățeană olandeză născută în 1964 și care locuiește în Țările de Jos. Reclamanta a fost condamnată în 2016 pentru perturbarea unei ședințe a consiliului municipal și a primit o pedeapsă de două săptămâni de închisoare cu suspendare în urma deciziei Curții de Apel. Reclamanta a introdus un recurs pe motive de drept. Avocatul reclamantei a solicitat Curții Supreme numele judecătorilor care urmau să judece cauza. Au fost furnizate numele celor trei judecători care alcătuiau completul. Ulterior, avocatul reclamantei a întrebat dacă „judecătorii de rezervă” vor participa la deliberările privind cazul. Grefa a făcut referire la „Protocolul privind participarea la examinări și deliberări la Curtea Supremă a Țărilor de Jos”, publicat pe site-ul instanței, care indică faptul că „judecătorii de rezervă” pot participa la deliberările privind cauzele. Reclamanta a contestat cei trei judecători desemnați să judece cazul său și ceilalți opt judecători ai Secției de drept penal a Curții Supreme. Ea a susținut că i se va încălca dreptul de a fi audiată de un tribunal independent și imparțial instituit prin lege, încălcându-se Articolul 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil) din Convenția europeană a drepturilor omului, având în vedere că unul sau mai mulți „judecători de rezervă” ar putea participa la deliberări.

Prin decizia din 21 decembrie 2018, Camera pentru contestații a Curții Supreme a respins contestația reclamantei. În ceea ce privește rolul „judecătorilor de rezervă”, aceasta a făcut referire la secțiunea 75 din Legea privind organizarea sistemului judiciar, care prevede că, în cazul camerelor cu mai mulți judecători, acestea examinează și decid cauzele într-o formație de trei sau cinci judecători, și a hotărât că ceilalți judecători ai Secției nu sunt responsabili de examinarea și soluționarea cauzei. De asemenea, a făcut referire la secțiunea 1.2 din Protocol, care prevede că „judecătorii de rezervă” pot participa la deliberările cauzelor în scopul de a proteja unitatea juridică în cadrul secției. A subliniat importanța coerenței jurisprudenței la nivelul Curții Supreme pentru încrederea în sistemul judiciar și pentru securitatea juridică, ambele fiind scopul Articolului 30 din Convenția europeană a drepturilor omului: „În cazul în care cererea prezentată unei Camere ridică o problemă gravă privind interpretarea Convenției sau a Protocoalelor sale, sau dacă soluționarea unei cauze poate conduce la o contradicție cu o hotărâre pronunțată anterior de Curte, Camera poate, atât timp cât nu a pronunțat hotărârea sa, să se desesizeze în favoarea Marii Camere”.

Curtea a susținut că numai un complet format din trei sau cinci judecători numiți pentru un caz examinează și decide cazul. Prin hotărârea din 8 ianuarie 2019, Curtea Supremă a respins recursul în drept al reclamantei.

Invocând articolul 6 (dreptul la un proces echitabil) din Convenția europeană a

drepturilor omului, reclamanta se plânge că, având în vedere că judecători din afara completului de judecată ar fi putut participa la deliberări în cazul său, recursul său în drept nu a fost audiat de un tribunal independent și imparțial instituit prin lege. Cererea a fost depusă la Curtea Europeană a Drepturilor Omului la 4 aprilie 2019. La 15 aprilie 2020, Guvernul Regatului Țărilor de Jos a fost informat cu privire la cerere, împreună cu întrebările Curții.

La 1 iulie 2025, părțile au fost informate privind intenția Camerei de a renunța la caz și au fost invitate să prezinte orice observații doreau să facă. Camera căreia i-a fost repartizat cazul a renunțat la competență în favoarea Marii Camere la 26 august 2025.

Kroi și Nocka împotriva Albaniei (cererea nr. 84056/17) – Articolul 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil) și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 (protecția proprietății)

Reclamanții, Agim Kroi și Albert Noçka, sunt cetățeni albanezi născuți în 1951 și, respectiv, 1952 și care locuiesc în Tirana. Cauza se referă la anularea în 2007 a unei decizii de restituire a proprietății privind un teren de 974 mp pe care reclamanții îl cumpăraseră și la procedurile judiciare care au urmat. Invocând Articolul 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil) din Convenția europeană a drepturilor omului și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 (protecția proprietății), reclamanții se plâng, în special, de faptul că în cauză Curtea Constituțională nu era un tribunal independent.

Articolul 6 § 1 a fost încălcat din cauza lipsei de imparțialitate a Curții Constituționale. Despăgubiri echitabile: prejudiciu moral: 3600 de euro (EUR) pentru fiecare reclamant; cheltuieli: 4000 EUR pentru reclamanți în solidar.

Ftiti împotriva Greciei (nr. 37957/14) - Articolul 2 din Protocolul nr. 7 (dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală)

Reclamantul, Cherif Ftiti, este un cetățean tunisian născut în 1973 și care locuiește în Sousse (Tunisia). Cauza se referă la programarea recursului domnului Ftiti într-o cauză penală după ce i s-a acordat eliberarea condiționată și urma să fie expulzat din Grecia. El a venit în Grecia în 1996, a locuit în Creta și a avut doi copii acolo. Expulzarea sa a fost dispusă în 2009 în urma unei condamnări, împotriva căreia a formulat recurs, pentru furt agravat de animale, pentru care a primit o pedeapsă de 17 ani de închisoare. Invocând articolul 2 din Protocolul nr. 7 (dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală) la Convenția europeană, domnul Ftiti se plânge de încălcarea dreptului său la recurs.

Articolul 2 din Protocolul nr. 7 a fost încălcat.

Despăgubiri echitabile: prejudiciu moral: 7000 EUR.

Vervele împotriva Greciei (34012/20) - Articolul 6 § 1 (privind durata procedurilor) și Articolul 13 (dreptul la un remediu efectiv)

Cauza se referă la o procedură civilă excesiv de lungă pe care reclamanta o intentase împotriva Spitalului General Ippokrateio din Atena, unde lucrase ca femeie de serviciu,

pentru neplata salariului.

Curtea a constatat că în speță calea de atac existentă nu era eficientă, întrucât nu permitea instanțelor elene să examineze durata totală a procedurii, iar interpretarea criteriilor de evaluare a ceea ce constituie un termen „rezonabil” și acordarea unei despăgubiri echitabile nu erau în conformitate cu standardele stabilite în jurisprudența Curții. De asemenea, Curtea a constatat că durata în acest caz a fost excesivă.

Dreptul la un proces echitabil a fost încălcat și dreptul la un remediu efectiv a fost încălcat. Daune morale: 11.000 EUR; cheltuieli: 240 EUR.

B.A. împotriva Islandei (nr. 17006/20) – Articolul 3 (interzicerea tratamentelor inumane și degradante), Articolul 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) și Articolul 14 (interzicerea discriminării)

Reclamanta, B.A., este o cetățeană islandeză născută în 1975 și care locuiește în Reykjavík. Cauza se referă la presupuse acte de violență fizică, psihologică și sexuală la care B.A. a fost supusă de către fostul său partener în perioada 2011-2014, inclusiv un presupus viol, după care a fost diagnosticată cu tulburare de stres posttraumatic. În 2017, ea a depus plângere la poliție, dar ancheta a fost întreruptă în 2019, decizie care a fost confirmată de procurorul general. Invocând Articolele 3 (interzicerea tratamentelor inumane și degradante), 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) și 14 (interzicerea discriminării) din Convenție, B.A. susține că ancheta privind plângerile sale a fost inadecvată și că acest lucru a fost rezultatul discriminării de gen.

Nu s-a constatat nicio încălcare a articolelor 3 și 8. Nu s-a constatat nicio încălcare a articolului 14 coroborat cu articolele 3 și 8.

M.A. împotriva Islandei (nr. 59813/19) – Articolul 3 (interzicerea tratamentelor inumane și degradante), Articolul 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) și Articolul 14 (interzicerea discriminării)

Reclamanta, M.A., este o cetățeană islandeză născută în 1972 și care locuiește în Kopavogur (Islanda). Cazul se referă la plângerile depuse de M.A. la poliție, în care își acuza iubitul din acel moment că a agresat-o de două ori în 2016 și că a amenințat că va trimite imagini intime angajatorului său în 2017. Ea a solicitat asistență medicală după cele două presupuse agresiuni, deoarece suferise, printre alte leziuni, o presupusă fractură la un deget de la picior. Ancheta deschisă în 2017 a fost întreruptă în 2019. Decizia a fost confirmată de procurorul general. Invocând Articolele 3 (interzicerea tratamentelor inumane și degradante), 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) și 14 (interzicerea discriminării), B.A. susține că ancheta privind plângerile sale a fost inadecvată și că acest lucru a fost rezultatul discriminării de gen.

Articolul 8 a fost încălcat (ancheta). Nu s-a constatat nicio încălcare a articolului 14 coroborat cu articolele 3 și 8. Despăgubiri echitabile: prejudiciu moral: 7500 EUR.

Atanasije Ristić împotriva Serbiei (nr. 38336/21) – Articolul 3 (interzicerea tratamentelor inumane și degradante) și Articolul 5 (dreptul la libertate și siguranță)

Reclamantul, Atanasije Ristić, este un cetățean sârb născut în 1994 și care locuiește în Belgrad. Domnul Ristić a fost arestat în 2017 și dus la secția de poliție după ce a fugit de polițiști. El a recunoscut că a înghițit o pungă de plastic conținând droguri în timp ce se opunea arestării. Cazul se referă la faptul că a fost dus la Academia Medicală Militară din Belgrad, unde ar fi fost încătușat și monitorizat și i s-ar fi administrat un laxativ (alegația este că nu i s-a spus exact ce medicament era). Ca urmare, a fost recuperată o pungă de plastic conținând amfetamină și cofeină sub formă de pulbere. El a petrecut în total 90 de ore în spital. Invocând Articolele 3 (interzicerea tratamentelor inumane și degradante), 5 (dreptul la libertate și securitate) și 13 (dreptul la un remediu efectiv), domnul Ristić se plânge, în special, că tratamentul său în spital a fost degradant și că detenția sa acolo a fost ilegală și arbitrară.

Articolul 5 § 1, 2, 3 și Articolul 4 au fost încălcate. Despăgubiri echitabile: prejudiciu moral: 6000 EUR; cheltuieli: 1726 EUR.

Hotărâri din 29 august 2024

Lefebvre împotriva Franței (cererea nr. 12767/21) – Articolul 10 (libertatea de exprimare) și Articolul 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil)

Reclamantul, Jean-Paul Lefebvre, este un cetățean francez născut în 1956 și domiciliat în Noisy-le-Sec (Franța). Cererea se referă la o condamnare a reclamantului – consilier municipal și președinte al unui grup de opoziție din cadrul consiliului municipal – pentru defăimare, pe baza unor declarații postate pe „peretele” contului său de Facebook. Invocând Articolul 10 (libertatea de exprimare) din Convenția europeană a drepturilor omului, reclamantul se plânge că a fost găsit răspunzător civil în cadrul unui proces pentru defăimare pentru remarci postate pe „peretele” contului său de Facebook. El susține că acest lucru a constituit o încălcare a dreptului său la libertatea de exprimare în calitate de consilier local și lider al opoziției municipale pe o temă de interes public privind gestionarea afacerilor municipale. De asemenea, el se plânge de costurile ridicate pe care a fost obligat să le suporte. Invocand Articolul 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil), el se plânge de asemenea că argumentele sale în temeiul Articolului 10 nu au fost luate în considerare.

Nu s-a constatat nicio încălcare a Articolului 10.

**Khachapuridze și Khachidze împotriva Georgiei (nr. 59464/21 și 13079/22) -
Articolul 6 § 1 și 3, Articolul 3 (interzicerea tratamentelor inumane și degradante)
și Articolul 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie)**

Reclamanții, Tamar Khachapuridze, Kakhaber Khachidze și Davit Khachidze, sunt cetățeni georgieni născuți în 1970, 1969 și, respectiv, 2003. Aceștia sunt un cuplu căsătorit și fiul lor. Cazul se referă la condamnarea primilor doi reclamanți pentru huliganism, în urma unei altercații din august 2016 pe plaja Gonio, lângă Batumi, între reclamanți și judecătorul G.M., pe atunci președinte al Tribunalului din Tbilisi. Ambele părți au depus plângeri împotriva celeilalte părți la poliție.

În temeiul articolelor 43 și 44 din Convenție, hotărârile Camerei nu sunt definitive. În termen de trei luni de la pronunțarea hotărârii Camerei, orice parte poate solicita trimiterea cauzei la Marea Cameră. În cazul în care se formulează o astfel de cerere, un complet format din cinci judecători examinează dacă speța merită o examinare suplimentară. Dacă decizia este pozitivă, Marea Cameră va audia cauza și va pronunța o hotărâre definitivă. Dacă cererea de trimitere este respinsă, hotărârea Camerei devine definitivă în aceeași zi. În temeiul articolului 28 din Convenție, hotărârile pronunțate de un comitet sunt definitive. Odată ce o hotărâre devine definitivă, aceasta este transmisă Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei pentru supravegherea executării sale.

Cazul se referă și la ancheta penală deschisă în august 2016 cu privire la leziunile suferite de al treilea reclamant. Ancheta este în curs de desfășurare. Invocând Articolul 6 (dreptul la un proces echitabil) din Convenția europeană, primii doi reclamanți se plâng că nu au putut obține prezența martorilor în favoarea lor, că la baza condamnării lor s-au aflat probe ale unor martori absenți și că au fost excluși din proces. Invocând Articolul 3 (interzicerea tratamentelor inumane și degradante) și Articolul 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie), al treilea reclamant se plânge că ancheta privind vătămarea sa a fost inefficientă.

Articolul 6 § 1 și 3 (c) și (d) a fost încălcat. Despăgubiri echitabile: prejudiciu moral: 1000 de euro (EUR) pentru primul și al doilea reclamant; cheltuieli: 3000 EUR. Curtea a declarat inadmisibilă cererea nr. 13079/22.

Hotărâri și decizii din 31 august 2023

**Bagirova și alții împotriva Azerbaidjanului (cererea nr. 37706/17) - Articolul 1 din
Protocolul nr. 1 (protecția proprietății)**

Reclamanții sunt șase cetățeni azeri care dețineau proprietăți – case private, părți din case sau apartamente – în Baku, care au fost demolate la diferite date în perioada 2015-2016 pentru un proiect de îmbunătățire a infrastructurii rutiere. Cauza se referă la plângerea reclamanților cu privire la exproprierea proprietăților lor. Aceștia au introdus fără succes acțiuni în instanță, curțile constatând că exproprierea a fost conformă cu legea. Invocând articolul 1 din Protocolul nr. 1 (protecția proprietății) la Convenția europeană a drepturilor omului, reclamanții se plâng că exproprierea proprietăților lor a fost ilegală.

Articolul 1 din Protocolul nr. 1 a fost încălcat. Despăgubiri echitabile: Chestiunea nu este încă pregătită pentru a fi soluționată și a fost lăsată deoparte.

M.A. împotriva Italiei (nr. 70583/17) – Articolul 3 (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante), Articolul 8 (dreptul la respectarea vieții private) și Articolul 13 (dreptul la un remediu efectiv)

Reclamanta, doamna M.A., este o cetățeană ghaneză născută în 1999 și care locuiește în Serramazzoini (Modena, Italia). Cazul se referă la o presupusă neprotejare a drepturilor sale în calitate de minor imigrant, sosit neînsoțit în Italia cu barca în octombrie 2016. Ea se plânge în special de cele opt luni petrecute în centrul de primire pentru adulți Osvaldo Cappelletti din Como (Italia) înainte de a fi transferată într-o unitate adecvată pentru minori în temeiul unei măsuri urgente (articolul 39) acordate de Curtea Europeană. Plângerea sa invocă Articolul 3 (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante), Articolul 8 (dreptul la respectarea vieții private) și Articolul 13 (dreptul la un remediu efectiv) din Convenția europeană.

În temeiul articolelor 43 și 44 din Convenție, hotărârile Camerei nu sunt definitive. În termen de trei luni de la pronunțarea hotărârii, orice parte poate solicita trimiterea cauzei la Marea Cameră. În cazul în care se formulează o astfel de cerere, un complet format din cinci judecători examinează dacă speța merită o examinare suplimentară. Dacă decizia este pozitivă, Marea Cameră va audia cauza și va pronunța o hotărâre definitivă. Dacă cererea de trimitere este respinsă, hotărârea Camerei devine definitivă în aceeași zi. În temeiul articolului 28 din Convenție, hotărârile pronunțate de un comitet sunt definitive. Odată ce o hotărâre devine definitivă, aceasta este transmisă Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei pentru supravegherea executării sale.

Deciziile de inadmisibilitate și de respingere sunt definitive în ceea ce privește condițiile și durata prelungită a șederii sale în centrul de primire din Como. Ea susține, de asemenea, că proximitatea față de adulți nu era adecvată situației sale vulnerabile de minor neînsoțit care fusese victimă a abuzului sexual în Ghana și apoi în Libia – unde fugise inițial înainte de a ajunge în Italia.

Articolul 3 a fost încălcat. Despăgubiri echitabile: daune morale: 6000 de euro; cheltuieli: 4000 de euro.

Hotărârea din 9 septembrie 2023

M.P. și alții împotriva Greciei (nr. 2068/24) – Articolul 3 (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante) și Articolul 8 (dreptul la respectarea vieții private)

Cazul se referă la o mamă și cei doi copii ai săi, care au contestat trimiterea celor doi copii înapoi la tatăl lor în Statele Unite, în urma unei hotărâri a instanțelor grecești în cadrul unei proceduri internaționale de răpire de copii.

Curtea a constatat că instanțele elene au evaluat situația fără a lua în considerare

dacă ar fi oportun să se afle opinia copiilor, care era, până la urmă, un element cheie. În consecință, Curtea a constatat că instanțele elene nu au fost în măsură să evalueze în cunoștință de cauză dacă exista un „risc grav” pentru copii în sensul Convenției de la Haga. Prin urmare, trimiterea forțată a celor doi copii înapoi în Statele Unite nu putea fi considerată necesară într-o societate democratică.

Acesta este primul caz privind procedurile legate de răpirea de copii în care Curtea a statuat că instanțele naționale sunt obligate să examineze din oficiu dacă ar fi oportun să audieze copilul, direct sau indirect, pentru a exclude, dacă este necesar, această posibilitate într-o decizie motivată.

Articolul 8 a fost încălcat. Daune morale: 7500 EUR; cheltuieli: 4200 EUR.

Hotărârea din 16 septembrie 2023

Cererea nr. P16-2025-001 de aviz consultativ în temeiul Protocolului nr. 16 la Convenția europeană a drepturilor omului depusă de Curtea Supremă a Ucrainei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a acceptat o cerere de aviz consultativ în temeiul Protocolului nr. 16 la Convenția europeană a drepturilor omului depusă de Curtea Supremă a Ucrainei la 21 august 2025. În cererea sa, Curtea Supremă a Ucrainei a solicitat Curții Europene a Drepturilor Omului să ofere îndrumări cu privire la aspectele legate de Convenție care se ridică într-o cauză pendinte în fața sa privind un litigiu între o mănăstire a Bisericii Greco-Catolice Ucrainene și o fostă călugăriță cu privire la dreptul acesteia de a locui într-o clădire deținută de mănăstire. Ea a părăsit mănăstirea în 2017, în contextul unui conflict în cadrul comunității religioase. Cererea ridică probleme privind dreptul de a locui într-o mănăstire al unei persoane care a aparținut unui ordin religios și dacă litigiul ar trebui soluționat de instanțele naționale.

Cererea a fost acceptată de un complet format din cinci judecători ai Marii Camere la 15 septembrie 2025. În această etapă, completul a decis doar cu privire la admisibilitatea cererii. Avizul consultativ solicitat va fi emis de Marea Cameră, formată din 17 judecători, constituită în conformitate cu articolul 24 din Regulamentul Curții. Termenele stabilite pentru depunerea observațiilor în cadrul acestei proceduri sunt indicate mai jos. Protocolul nr. 16 permite instanțelor naționale supreme ale statelor membre să solicite Curții să emită avize consultative cu privire la chestiuni de principiu legate de interpretarea sau aplicarea drepturilor și libertăților definite în Convenția europeană sau în protocoalele sale. Avizele consultative nu sunt obligatorii.

Hotărâri din 23 septembrie 2023

Hora împotriva Regatului Unit (nr. 1048/20) – Articolul 3 din Protocolul nr. 1 (dreptul la alegeri libere)

Cauza se referă la dreptul de vot al deținuților în Regatul Unit. Cauza reclamantului a fost prima care a fost adusă în fața Curții cu privire la alegeri care au avut loc după

implementarea măsurilor luate de Regatul Unit pentru a pune în aplicare hotărârea Curții în cauza *Hirst împotriva Regatului Unit* (nr. 2).

Având în vedere evoluțiile de după *cauza Hirst*, Curtea a examinat modul în care legislația în cauză a fost aplicată reclamantului, în circumstanțele sale particulare. Având în vedere gravitatea infracțiunii sale, comportamentul său, riscul pe care îl reprezenta pentru public și pedeapsa severă cu detenție pe durată nedeterminată care i-a fost aplicată, Curtea a constatat că restricționarea dreptului său de vot la alegerile generale din 2019 nu era disproporționată.

Nu a fost constatată nicio încălcare a dreptului la alegeri libere.

Scuderoni împotriva Italiei (nr. 6045/24) – Articolul 3 (interzicerea tratamentelor inumane și degradante) și Articolul 8 (dreptul la respectarea vieții private)

Cazul se referă la violența domestică suferită de o femeie timp de nouă luni după ce s-a separat de partenerul său. Curtea a constatat că autoritățile nu și-au îndeplinit obligația de a efectua o evaluare imediată și proactivă a riscului ca fostul partener al reclamantei să o supună în continuare la violență. În special, cererea reclamantei de emitere a unui ordin de protecție a fost respinsă fără a se efectua o evaluare a riscului, iar instanța civilă a stabilit data ședinței la nouă luni după ce aceasta a depus cererea urgentă. De asemenea, a existat o întârziere de două luni înainte ca plângerea penală a acesteia să fie înregistrată.

Curtea a considerat de asemenea că, având în vedere modul în care autoritățile au tratat probele care le-au fost prezentate – care arătau că reclamanta era victima violenței conjugale –, acestea nu au ținut seama de problema specifică a violenței domestice în cadrul anchetei penale. Prin urmare, autoritățile nu și-au îndeplinit obligația de a oferi un răspuns proporțional cu gravitatea acuzațiilor reclamantei. Instanțele naționale nu au făcut niciun efort serios pentru a obține o imagine completă a situației reclamantei, deși acest lucru era necesar în acest tip de caz.

Interdicția de a supune o persoană la rele tratamente și dreptul la respectarea vieții private și a corespondenței au fost încălcate.

Hotărârea din 24 septembrie 2023

A.F. împotriva Austriei (nr. 24394/25) – Articolul 2 (dreptul la viață) și Articolul 3 (interzicerea torturii și a tratamentelor inumane și degradante)

Cazul se referă la un cetățean sirian care susține că, dacă ar fi trimis înapoi în Siria, ar fi expus unui risc real și iminent de încălcare a drepturilor sale prevăzute la Articolul 2 (dreptul la viață) și Articolul 3 (interzicerea torturii și a tratamentelor inumane și degradante) din cauza situației instabile din punct de vedere umanitar și al securității din această țară. La 11 august 2025, Curtea a decis să aplice o măsură provizorie până la 8 septembrie 2025 pentru a obține mai multe informații de la Guvernul Austriei și a dispus ca reclamantul să nu fie expulzat în Siria în această perioadă. La 5 septembrie 2025, măsura provizorie a fost prelungită până la 25 septembrie 2025 și s-au solicitat informații

suplimentare de la ambele părți.

Pe baza informațiilor primite, la 23 septembrie 2025, Curtea a decis să nu prelungească măsura provizorie indicată la 11 august, pe motiv că nu s-a demonstrat, având în vedere situația generală actuală de securitate din Siria și circumstanțele individuale ale cazului, că în cazul expulzării reclamantul ar fi expus unui risc real și iminent de a suferi un prejudiciu ireparabil drepturilor sale prevăzute la Articolele 2 și 3 din Convenție.

Text tradus cu DeepL, verificat, corectat și editat de Cristina Andreescu